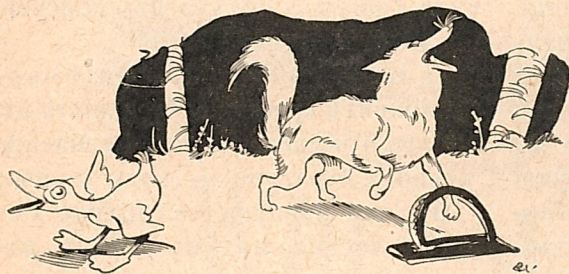

да те заведе на едно мѣсто, кждето се вѣдятъ най-голѣмитѣ китове. Ще кълвешъ, докато си напълнишъ гушата.

— Коя си ти? — попита подозрително патенцето.

— Азъ съмъ горска милосърдна сестра. Помагамъ на загубенитѣ патенца. Най-напредъ имъ намирамъ храна, а сетне ги водя при майкитѣ имъ.

— Ти имашъ добро сърдце! — зарадва се Жълтиятъ разбойникъ и заплува къмъ брѣга.

Но щомъ приближи, лисицата протегна лапата си, пое го, захапа му едното краче и го метна на гърба си. Бързо се затече къмъ дупката си.

— Сиротното патенце! — въздѣхна една жаба, ще го глѣтне като муха тая хитрица!

— Милата душичка! — зашумѣха съ клони крайбрѣжнитѣ върби и порониха росни капки като сълзи.

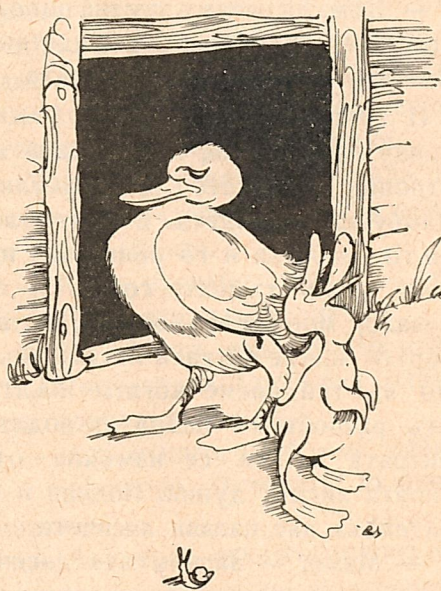
Хитрата лисица тичаше слѣпешката по заешката пжтека. Сърдцето ѝ силно тупкаше: колко ли ще се радватъ нейнитѣ лисичета, ко-

гато получатъ за вечеря това живо патенце! Хитрата лисица бѣше много възбудена и забрави, че дѣдо Тодоранъ е заложилъ капанъ за лисици насрѣдъ заешката пжтека, подъ една шумка. Намѣсто да прескочи шумката, лисицата я блѣсна съ предния си кракъ, но въ този мигъ скритиятъ капанъ рече:

— Щракъ! — и захапа за крака хитрата лисица.

Лисицата се препъна и изтърва патенцето.

Жълтиятъ разбойникъ се търкулна на тревата и, като видѣ, че

за живота му вече нѣма никаква опасностъ, изгледа лисицата съ унищожителенъ погледъ и затепа